

Hồi Thứ Chín

THỦY HÀNH VÂN VÕ NGHỆ ÁP CHẾ
PHỦ THƯỢNG XUYÊN

Lão chưởng quây mặt mày hồng hào, thân khoác áo gấm, hàm râu chữ bát rung rinh, lão vội vã đi vào bên trong, lập tức thấy một người trẻ tuổi, bước đến bưng một bát trà hương cười nói:

– Đại gia xin mời!

Thủy Hành Vân lại nói:

– Lão nhân gia lại không uống trà này. Nếu các vị quả thật có thành ý xin cho lão một chung trà sâm.

Người trẻ tuổi này ngăn người, nhưng lại lập tức nói:

– Lão nhân gia hãy ngồi chờ một lát, tiểu bối ra sau châm trà.

Thủy Hành Vân ngồi trên ghế, quan sát chung quanh tiệm vàng Kim Ký. Bảy, tám tên quân sự đều tất bật. Có mấy tên kế toán đang không ngừng khảy bàn tính. Tiếng “lách tách” của mấy con tính vang lên như pháo nổ. Cũng đồng là tên Kim Ký. Nhưng Kim Ký tiêu cực của mình và Kim Tiểu Sơn mở ra ở thôn Lão Kim Khoáng, gần vùng Kim Sa hà, nơi vùng đất sản xuất ra vàng. Nhưng lại không bằng một sợi tóc của tiệm vàng Kim Ký này.

Thoáng chốc lại thấy chưởng quây vội vã đi ra. Tên trẻ tuổi đó đi sau lưng lão, trên tay bưng một mâm trà, có mấy bát sứ Cảnh trấn trong suốt, phía trên còn có nắp đậy lại. Bưng đến trước mặt Thủy Hành vân, vừa đặt mâm trà xuống, vừa cười nói:

– Lão gia, trà sâm của người đây.

Chưởng quây ngồi vào chiếc ghế bên cạnh, ôm quyền nói với Thủy Hành Vân:

– Lão nhân gia, phiền lão chờ lâu một chút. Ngân phiếu là đúng rồi, chỉ vì về mặt thủ tục, Đông gia của ta ký tên đóng dấu, không may Đông gia không có ở nhà. Ta đang phái người đi mời về.

Thủy Hành Vân gật đầu, vừa uống trà sâm vừa cười nói:

– Kỳ thực lão nhân gia đến đây chỉ muốn chứng minh một việc. Xong rồi là lập tức lên đường, không thể ở đây lâu.

Chưởng quây vội hỏi:

– Không thể chờ lâu sao? Nhưng không biết lão nhân gia muốn chứng minh điều gì?

Thủy Hành Vân đặt chung trà xuống nói:

– Lão nhân gia chỉ muốn biết các vị mỗi lần đưa ra bao nhiêu ngân phiếu?
Thí dụ là ba ngàn lượng hay hai ngàn lượng?

Chưởng quầy không hiểu hàm ý trong câu nói của Thủy Hành Vân, nghe vậy lão cười đáp:

– Ngân phiếu giao ra cũng tùy lúc. Như hai tờ ngân phiếu một ngàn năm trăm lượng vàng, ngày giờ xuất phiếu đều đăng ký vào sổ sách. Như vậy không thể sai lầm được.

Thủy Hành Vân “Hừ” một tiếng nói:

– Chưởng quầy, ta muốn lão lập tức ra mặt chứng minh.

Chưởng quầy giật mình hỏi:

– Khách quan muốn chứng minh cái gì?

Thủy Hành Vân nói:

– Viết một tờ ngày tháng và số lượng xuất phiếu. Ta muốn lập tức lên đường.

Bỗng nhiên ngoài cửa có người lớn tiếng nói:

– Lên đường đi đâu chứ?

Thủy Hành Vân ngoảnh đầu nhìn ra, thì thấy một lão gia quan sai, sau lưng còn có bốn tên nha lại, tay cầm lao, đi thẳng về phía lão.

Thủy Hành Vân thấy lão quan sai này mặt đầy vết nhăn, đôi mắt sáng quắc, tay trái nắm chặt cán đao trên lưng, tay phải chỉ Thủy Hành Vân, hỏi chưởng quầy đứng bên cạnh:

– Là lão già này phải không?

Chưởng quầy gật đầu nói:

– Chính lão!

Thủy Hành Vân ngoảnh đầu hỏi chưởng quầy:

– Bọn họ là...

Đã nghe lão quan sai lớn tiếng hét:

– Trói lại!

Thủy Hành Vân vừa nghe, đang cảm thấy kỳ quái. Đột nhiên nghe tiếng dây xích “loảng xoảng” một sợi dây xích to, đã quấn ngang cổ lão. Lão ngoảnh đầu trầm giọng hỏi:

– Làm gì vậy?

Lão quan sai xòe tay tát Thủy Hành Vân đến tối tăm mặt mày:

– Lão tặc, án phạm tội của mi đã báo đến nha môn rồi!

Thủy Hành Vân thoáng nghĩ thì biết sơ suất nằm ở chỗ ngân phiếu một ngàn

năm trăm lượng đó. Lúc này nếu ương ngạnh giải thích chỉ mang khổ vào thân, khiến cho mình không chịu nổi. Nghĩ vậy, lão bèn đứng lên thản nhiên nói:

– Chúng ta đi, các vị đại gia.

Lão quay sang ôm quyền nói với chưởng quầy:

– Việc này lão xử lý hay lắm. Chỉ chờ quan phủ phá xong án, không thiếu tiền thưởng của lão đâu!

Chưởng quầy khoát tay nói:

– Tiểu nhân tuyệt đối không vì tiền thưởng. Hai mạng người của người họ Lâm chết đến thê thảm như vậy, ai không phẫn nộ. Giúp phá án là việc làm của con dân.

Khoát tay, lão họ Cao nói:

– Đi!

Bốn tên bộ khoái hung tợn nắm dây xích, đưa kéo đưa đẩy Thủy Hành Vân đi trên đường.

Thủy Hành Vân trong lòng đã tính toán, lão không kinh hãi cũng không sợ sệt. Trái lại cứ mỉm cười, thẳng lưng đi nhanh theo chúng.

Thoáng chốc, người trên đường quay lại, nghe nói bắt được cường đạo giết người. Họ đều lắc đầu nói:

– Lão già bệnh hoạn như vậy lại là cường đạo!

Có người chỉ Thủy Hành Vân nói:

– Trên người đầy xiềng xích, mạng sắp tiêu đời, lão lại cười được chứ!

Đám người đi về phía đông không quá hai con đường. Bên thành phía đông có một quảng trường lớn. Đối diện là nha phủ của phủ Thượng Xuyên. Mọi người kéo đến đây lập tức im lặng như tờ. Trong cửa nha phủ có một đám bộ khoái đang thao luyện. Có một người bộ dạng như giáo đầu, đang đứng trên bục đất lớn tiếng điều khiển.

Thủy Hành Vân bị ném vào trong cửa nha môn, đã thấy đám nha dịch ở phủ đường đang chờ đón. Chính giữa phủ đường có một tên nha lại. Lúc Thủy Hành Vân bị kéo vào, đầu tiên hấn ngạc nhiên, rồi cười lạnh một tiếng nói:

– Quả thật nhìn người khó đoán được tâm địa.

Từ sau tấm bình phong bước ra một vị tri phủ đại nhân, có chòm râu dê, lưng hơi bị gù. Lão nhón chân nhìn xuống bên dưới, tay vỗ vào bàn nói:

– Đầu tiên đánh bốn mươi trượng cho ta!

Bọn sai nha vừa nghe, ứng tiếng đáp:

– Vâng!

Chúng không để Thủy Hành Vân kịp phân trần, đã dè lão lên mặt đất.

Thủy Hành Vân lúc này mới giận dữ thu lại nụ cười. Lão so vai hất ba, bốn tên sai nha lẳng nhào xuống đất.

Tri phủ vỗ vào hương án mắng lớn:

– Mi muốn tạo phản phải không?

Thủy Hành Vân giận dữ nói:

– Lão nhân gia không muốn tạo phản, chỉ vì không muốn vô tội mà phải nhận lãnh bốn mươi trượng của ngài.

Tri phủ giận mắng:

– Đã vào bốn phủ không ai tránh được bốn mươi trượng thị uy. Đương nhiên, lão cũng không ngoại lệ! Người đâu, đề xuống đánh!

Thủy Hành Vân vung vẩy xiềng xích trong tay, giận mắng:

– Đứa nào không muốn sống, cứ lại đây thử sức.

“Xoẹt” một cái, lão họ Cao đã tuốt đao cầm tay. Lão hét với bọn bộ khoái đang muốn xông lên:

– Lui ra!

Ngang nhiên nhìn thẳng vào lão quan sai họ Cao, Thủy Hành Vân nói:

– Có lẽ trong bọn người này, mi là người có bản lĩnh nhất phải không?

Lão quan sai cười lạnh nói:

– Cả phủ này, ai không biết Cao bổ đầu.

Thủy Hành Vân nói:

– Thì ra mi là bổ đầu?

Cao bổ đầu nói:

– Ta khuyên lão phục tùng theo pháp. Trước tiên chịu bốn mươi trượng sau đó có oan thì bày tỏ nỗi oan, có khổ nói ra nỗi khổ.

Hừ lạnh một tiếng, Thủy Hành Vân nói:

– Lão có oan gì mà bày tỏ. Chỉ nói thẳng một câu, lão nhân gia đến đây giúp các vị phá án, bắt hung thủ. Bây giờ lão đã bắt được hung thủ cho các vị. Chỉ bắt hung thủ đó mà phá được hai án. Lão nhân gia không ngờ các vị đối xử như vậy, nên không hứng thú chịu lấy bốn mươi trượng.

Tri phủ ngồi trên cao, lại vỗ bàn nói:

– Ai tin lời hồ đồ của lão. Lão nói lão đã bắt được hung thủ. Nhưng tại sao lão lại cầm ngân phiếu của tiệm vàng Kim Ký? Đã có ngân phiếu thì một đồng ngân lượng lão không quan tâm sao? Quả đúng là những lời giả dối. Quỷ thần đều không tin. Mau đánh lão cho ta.

Cao bổ đầu vừa nghe, cương đao nhắc lên vù một tiếng, chém vào Thủy Hành

Vân.

Thủy Hành Vân đang hai tay, căng sợi dây xích đang trói trên vai mình đỡ đao đó.

“Xềng” một tiếng, dây xích bị đao của Cao bổ đầu chém đứt.

Thất kinh, Cao bổ đầu hoành đao chém ngang lưng Thủy Hành Vân. Thủy Hành Vân xoay mình, sợi xích xiềng trên cổ lão, đã bị lão kéo vào trong tay. Lúc này thấy cương đao của Cao bổ đầu quét ngang đến lão dùng thủ pháp tuyệt diệu, khiến sợi xích trong tay hoàn toàn quấn trên thân đao. Người lão thoáng một cái đã ra phía sau Cao bổ đầu. Hữu thủ của Thủy Hành Vân nhanh không thể tả, chụp vào yết hầu của Cao bổ đầu. Hừ lạnh một tiếng lão nói:

– Lão phu chỉ cần tăng chút sức lực là mi chết chắc rồi.

Quan tri phủ đang ngồi trên bàn cao, hùng hổ vỗ vào mặt bàn la lớn:

– Phản rồi! Phản rồi! Cường đạo dám náo loạn đến công đường rồi!

Đám bộ khoái cầm đao muốn xông lên. Nhưng thấy bổ đầu đang bị không chế đành phải trợn mắt hằm hừ vây quanh mà không dám hành động.

Thủy Hành Vân trầm giọng nói:

– Tên quan đã man tác ác như mi, nếu như lúc lão phu còn trẻ tuổi thì đã sớm ngắt cái đầu trên cổ mi rồi! Đâu có thể dung mi thao túng dân đen ở Thượng Xuyên phủ này.

Lão tri phủ sợ Thủy Hành Vân động thủ đến mình. Vừa nghe vậy, co rút thân mình lại kêu lớn:

– Mau bắt lão!

Thủy Hành Vân hừ lạnh một tiếng nói:

– Làm quan thương xót dân đen lấy chữ lý làm đầu. Còn mi không phân rõ hắc bạch đen trắng lại muốn đánh lão gia bốn mươi trượng. Nếu mi thanh liêm chánh trực, thương dân như con, tại sao lại lập ra hủ tục như vậy? Bây giờ, ta chỉ nói một lời thực với mi, hai tên giết người cướp của là hai phu thê. Lão nhân gia đã bắt được chúng. Hiện giờ chúng đang ở Ngũ Lão phong. Muốn phá án thì đi theo lão phu để lấy người.

Vừa nghe nói đến ba chữ Ngũ Lão phong. Đám người trên phủ đường toàn bộ thất kinh.

Tên thư lại đứng bên cạnh tri phủ nói:

– Thật là nói hồ đồ, đám đạo tặc hang ổ ở Ngũ Lão phong. Nếu quan binh đi bắt người đông thì chúng chạy trốn không còn một tên. Nếu người ít thì bị chúng giết không còn một mống. Chỉ lão già như mi lão sao giết được bọn cường đạo ở Ngũ Lão phong.

Thủy Hành Vân cười hắc hắc nói:

– Lão nhân gia nói một câu cho bọn mi khiếp vía. Đám côn đồ ngu xuẩn của Bộ Niên Cao, toàn bộ bị tiểu tử của lão phu giết sạch rồi!

Tri phủ cất tiếng hỏi:

– Mi còn có trợ thủ sao?

Thủy Hành Vân nói:

Làm sao không có trợ thủ. Bây giờ hẩn ở Ngũ Lão phong canh giữ hai tên tội phạm mà bọn mi muốn tróc nã.

Đằng hắng một tiếng, chớp đôi mắt, Cao bổ đầu nói:

– Ta tin lời nói của lão.

Thủy Hành Vân gật gật đầu nói:

– Thế thì ta báo cho bọn mi, hai tên đó đã làm ra hai đại án ở thôn Lão Kim Khoáng. Trong một đêm chúng giết sáu mạng người, đều là kẻ đãi vàng. Không tin có thể phái người đến thôn Lão Kim Khoáng hỏi thử sẽ biết.

Tri phủ ngừng đầu hỏi tên thư lại:

– Thôn Lão Kim Khoáng là nơi nào.

Tên thư lại thoáng nghĩ nói:

– Xa nhất trong địa phận quản lý của đại nhân.

Thủy Hành Vân lòng thầm mắng lão tri phủ hồ đồ, ngu xuẩn này. Lão dùng tay đẩy một cái, buông tha tên bổ đầu.

Cao bổ đầu lúc này mới thi lễ với tri phủ nói rằng:

– Thôn Lão Kim Khoáng ở bên bờ Kim Sa hà trong núi, cách nơi này hơn ba trăm dặm.

Tri phủ giận mắng:

– Đã là một đại phương sản xuất ra vàng, sao không bẩm báo bản phủ? Thật là một lũ ăn hại!

Tên thư lại ghé mi nói nhỏ với viên tri phủ một hồi. Tri phủ mới bớt giận nói:

– Được rồi, bốn phủ tạm thời tin lời lão một lần.

Lão lập tức phái Cao bổ đầu dẫn theo một đám bổ khoái đến Ngũ Lão phong, bắt tội phạm đem về phủ Thượng Xuyên, không được chậm trễ.

Thủy Hành Vân lãnh đạm nói:

– Đại nhân, đại nhân không đánh lão nhân gia bốn mươi trượng nữa sao?

Tri phủ trợn mắt nói:

– Cút đi!

Lão vừa nói vừa vỗ tay lên bàn rồi thoái đường, lui ra sau tấm bình phong.

Khi Thủy Hành Vân đi ra khỏi nha môn phủ Thượng Xuyên. Cao bổ đầu đi

sát bên lão. Ngoài ra còn có tám tên bổ khoái đi cùng.

Đám người xem náo nhiệt ở bên ngoài cửa nha môn thật không ít. Có thể nói là đông như nước. Họ thấy Thủy Hành Vân thản nhiên bước ra, dáng điệu cao ngạo. Họ đều kinh ngạc xôn xao bàn tán.

Đoàn người đi đến trước cửa tiệm vàng Kim Ký, khiến chướng quây sợ đến xanh mặt. Nhưng Thủy Hành Vân vẫn chưa nói đến lão, thì Cao bổ đầu đứng ngoài cửa nhìn lão chướng quây đang kinh hoàng, mỉm cười nói:

– Hiểu lầm! Hiểu lầm!

Thủy Hành Vân phi thân lên ngựa, rồi nói với Cao bổ đầu:

– Ngựa này là kỵ mã của hung thủ, các vị chịu phiền đi nhanh một chút. Lão nhân gia thật không yên tâm tên tiểu tử ngốc đó của lão.

o O o

Buổi tối. Mây che khuất mặt trăng.

Kim Tiểu Sơn chui đầu vào đám mền rách, ngủ một giấc ngon lành mãi đến canh ba. Nghe phu thê Âu Dương Lượng trong căn nhà đối diện lớn tiếng chửi mắng, chàng mới thức tỉnh.

Kim Tiểu Sơn vừa mới tỉnh giấc vươn người, toàn thân xương cốt nghe răng rắc, rồi mới bước vào căn nhà đối diện.

Âu Dương Lượng trong bóng đêm lớn tiếng mắng:

– Mẹ nó! Mi chơi trò gì vậy? Trói vợ chồng ta trên lưng lừa đã mấy canh giờ. Tay chân tê cứng không chịu nổi, xương càng đau nhức. Tiểu tử mi đã chuồn đến nơi nào để vui vẻ chứ?

Phương Tiểu Ngọc cũng mắng:

– Tiểu súc sinh, tiểu oan gia! Mi nghĩ thử xem, lúc đầu ta không có ý hại mi. Tại sao mi đem chân tình của ta thành một trò đùa, hành hạ lão nương như vậy!

Kim Tiểu Sơn vội khoác tay, cười nói:

– Oan uổng, oan uổng! Thật là oan uổng động trời cao! Ngoài cửa có hai con báo. Ta đuổi một hồi vẫn không đuổi kịp. Lúc trở về lại gặp mấy con sói, đã thương hai con, nhưng đều để chúng chạy khỏi. Vì để bảo vệ nhị vị ta đã chạy đến khát khô cả cổ. Lại không được chợp mắt để dưỡng tinh thần. Đối với nhị vị được ngồi thoải mái trong chiếc ghế êm ấm, có thể nhắm mắt dưỡng thần thì tội của ai nặng hơn?

Dứt lời, chàng đưa tay há miệng ngáp dài. Không ngờ Âu Dương Lượng lớn tiếng mắng:

– Câm miệng thôi mi lại đi, chắc là mi lén đi ngủ đó thôi!

Phượng Tiểu Ngọc nói:

– Đại thúc của mi không trở về nữa rồi!

Kim Tiểu Sơn nói:

– Về hay không, lòng ta đã có tính toán. Nhị vị không cần nóng nảy.

Âu Dương Lượng mắng:

– Nếu mi không để phu thê ta hoạt động gân cốt. Lão tử sẽ chửi tổ tông bảy mươi hai đời nhà mi!

Cười ha hả, Kim Tiểu Sơn nói:

– Muốn hoạt động gân cốt chuyện quá dễ dàng!

Đồng thời chàng kéo con lừa đi vòng vòng trong sân.

Phượng Tiểu Ngọc và Âu Dương Lượng ngồi hai bên lưng lừa, theo nhịp chân lừa mà chuyển động không ngừng.

Phượng Tiểu Ngọc nói:

– Kim lão đệ! Ta thấy mi càng lúc càng thông minh. Có lẽ sự giáo huấn của đại thúc mi đã hữu hiệu rồi!

Kim Tiểu Sơn đang đi phía trước con lừa, ngoảnh đầu, mỉm cười nói:

– Đại thúc ta không dạy những điều này, kỳ thực người bị gạt nhiều, kinh nghiệm tích lũy cũng nhiều. Hơn nữa, sự âm hiểm của nhị vị, một mình ta đấu không lại. Cho nên...

Âu Dương Lượng mỉa mai tiếp lời hỏi:

– Cho nên mi mới dùng phương pháp tuyệt tử, tuyệt tôn này để xử lý phu thê ta.

Phượng Tiểu Ngọc hỏi:

– Mi có biết đại thúc mi đi đâu không?

Kim Tiểu Sơn lắc đầu nói:

– Không biết!

Phượng Tiểu Ngọc lại nói:

– Lão già đó nhất định đi rồi, lão tuyệt đối không trở lại đâu. Giao bọn ta vào tay mi để xem mi phải làm sao?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Nếu thật là như vậy thì rất dễ xử trí.

Âu Dương Lượng hỏi:

– Làm sao?

Kim Tiểu Sơn không chút do dự nói:

– Giết nhị vị rồi ta bỏ đi chỉ vậy mà thôi!

Âu Dương Lượng giận mắng:

– Kỳ thực mi đã sớm có ý muốn giết phu thê ta.

Kim Tiểu Sơn vừa kéo con lừa vào nhà tranh vừa nói:

– Đến hiện giờ ta vẫn chưa có lòng giết nhị vị. Vì đại thúc ta tuyệt đối sẽ trở lại.

Phương Tiểu Ngọc hỏi:

– Nếu lão không trở lại thì sao?

Kim Tiểu Sơn vừa cột xong con lừa, nghe vậy cười nói:

– Nhiều lắm là đến giữa trưa, đại thúc ta sẽ trở về.

Phương Tiểu Ngọc hỏi dồn:

– Nếu đến giữa trưa, lão vẫn chưa về. Mi định cách nào?

Kim Tiểu Sơn đã bước ra đến cửa. Nghe vậy ngoảnh đầu lại, cười nói:

– Nhị vị tạm thời nhắm mắt dưỡng thần. Nếu đến lúc đó đại thúc ta vẫn chưa về. Ta sẽ đưa nhị vị xuống núi.

Phương Tiểu Ngọc nói:

– Quân tử nhất ngôn.

Kim Tiểu Sơn ứng tiếng đáp:

– Bốn ngựa khó theo.

Thế là Kim Tiểu Sơn cười ha hả đi ra khỏi nhà tranh. Chàng rất yên tâm vì cách trói hai người của chàng, trừ phi có người khác đến giúp cởi trói cho họ. Nếu không hai người không có cách nào xuống được lưng lừa. Huống hồ hai tên đều thọ trọng thương.

Lần này Kim Tiểu Sơn thoải mái đi ngủ. Mãi đến khi trời sáng rõ, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chói mắt, chàng mới lăn bò người dậy. Chàng vội thò đầu nhìn xem không thấy con lừa đâu. Chàng kinh hoảng, vội chạy qua đó xem. Bất giác cười ha hả, thì ra ngay con lừa cũng mệt mỏi, mặc cho đang cõng hai người, nó vẫn nghiêng mình nằm xuống đất. Âu Dương Lượng ngồi một bên. May mà cái giá gỗ Kim Tiểu Sơn cột rất to, chỉ khiến Âu Dương Lượng nghiêng lệch về một. Còn Phương Tiểu Ngọc trái lại bị đẩy lên bụng lừa. Hai người lúc này bị đẩy dồn vào nhau, tay chân tuy bị trói chặt. Nhưng thân thể và đầu vẫn có thể chạm vào nhau. Hai người lúc này đầu gối vào đầu, mặt tựa vào mặt, ngủ ngon lành.

Tiếng mở cửa của Kim Tiểu Sơn không làm Âu Dương Lượng và Phương Tiểu Ngọc giật mình thức giấc.

Kim Tiểu Sơn bèn nhẹ chân bước ra ngoài, tìm một chút thức ăn lót dạ, rồi mới ra ngoài cửa sân.

Nhìn về phía đường núi xa xa, nhìn mãi chẳng thấy gì. Bất giác, chàng cảm thấy lo lắng, lòng nghĩ:

“Lẽ nào đại thúc quả thật buông tay không màng đến, đã bỏ mình đi rồi”

Trở vào trong nhà tranh, Kim Tiểu Sơn ôm một bó củ đem đến gian phòng đang đốt lửa. Đúng lúc ấy nhìn thấy Âu Dương Lượng tỉnh giấc.

Kim Tiểu Sơn kéo con lừa đứng dậy, đẩy bó củ về phía nó, rồi cười nói:

– Nhị vị ngủ ngon chứ!

Âu Dương Lượng mở miệng mắng lớn:

– Tổ bà mi, còn tồi tệ hơn lúc lão bị nhốt trong hầm củ, của bọn thổ phỉ đó.

Phương Tiểu Ngọc trợn mắt nhìn lên cũng giận dữ thốt lên:

– Tiểu tử họ Kim kia, mi biết con lừa đó còn cho ăn củ. Lẽ nào không hiểu vợ chồng ta cũng cần có thức ăn để lót dạ sao?

Kim Tiểu Sơn vội cười nói:

– Đã chuẩn bị cho nhị vị rồi. Chỉ chờ nhị vị thức dậy để ăn thôi!

Âu Dương Lượng đã lớn tiếng mắng:

– Tổ bà nó! Mau đem đến đây!

Kim Tiểu Sơn vẫn mỉm cười nói:

– Bếp lò của bọn thổ phỉ còn lưu lại chút thức ăn. Không biết nhị vị muốn ăn khô hay ăn ướt?

Âu Dương Lượng trợn mắt nhìn Kim Tiểu Sơn, hỏi:

– Cái gì là món khô, cái gì là món ướt?

Kim Tiểu Sơn chỉ ra bên ngoài, nói:

– Thức ăn khô là mấy miếng bánh lớn, thức ăn ướt là nửa nồi cháo loãng. Thế nào?

Âu Dương Lượng nói:

– Không có thịt à!

Kim Tiểu Sơn cười nói:

– Ta cũng chỉ nhấm nháp một miếng bánh khô. Làm gì có thịt?

Kỳ thực, trong bếp lò còn có thịt luộc. Nhưng Kim Tiểu Sơn đã bị hai người mắng cho một hồi khiến chàng tuy ngoài mặt vẫn mỉm cười, nhưng trong lòng đã nổi giận. Chàng nghĩ:

“Kim Tiểu Sơn này đâu có khờ như thế. Bị người ta mắng “cẩu tặc”, đâu lý nào đem thịt cho chúng nó ăn”.

Phương Tiểu Ngọc nói:

– Bất luận là ướt hay khô đều cần hết. Tiểu tử mi mau đem đến đây! Phu thê

ta ăn xong có lẽ cũng là đúng giữa trưa rồi.

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói:

– Đúng giữa trưa lên đường. Ta không quên đâu.

Nhìn theo Kim Tiểu Sơn đang bước ra phía sau nhà. Âu Dương Lượng nói:

– Nàng phải nghĩ cách. Không thể để tên tiểu tử này trói mãi chúng ta trên lưng lừa được!

Phương Tiểu Ngọc giận mắng:

– Đều do huynh cả! Đêm đó sau khi chúng ta thu thập sáu tên của họ Đồng. Chủ trương của muội là đi về phía bắc, ra khỏi Lục Bàn Sơn đến Lạc Ninh. Huynh lại muốn đến phủ Thượng Xuyên. Bây giờ thì hết rồi, thật uổng công phí sức!

Âu Dương Lượng thở dài nói:

– Ở Lục Bàn Sơn có hang ổ của Tọa Sơn Hồ Trương Diệu. Đừng quên, hấn còn lợi hại gấp mười lần Bộ Niên Cao. Huynh muốn lánh nặng tìm nhẹ. Trước đến Thượng Xuyên phủ để bán cát vàng. Nào ngờ tên Bộ Niên Cao đáng ghét kia, bản lĩnh cao cường. Khiến hai người bọn ta lọt ổ phục kích của chúng trong rừng. Nhắc đến coi như là gặp vận đen tối. Cho rằng đã có cứu tinh. Ai ngờ đâu, lại là câu hồn sứ giả từ thôn Lão Kim Khoáng tới đây.

Hai người đang oán hận lẫn nhau, thì Kim Tiểu Sơn đã tươi cười bước đến, nói:

– Ăn đi nhị vị! Thức ăn hơi lạnh một chút!

Âu Dương Lượng hỏi:

– Ăn bằng cách nào? Tiểu tử mi dứt đại gia ăn sao?

Cười ha hả Kim Tiểu Sơn nói:

– Đừng gấp. Ta mở dây trói tay nhị vị ra.

Dứt lời, chàng bước đến mở hai tay Phương Tiểu Ngọc ra, rồi đến Âu Dương Lượng xong Kim Tiểu Sơn nói:

– Ăn đi nhị vị, chúng ta còn phải xuống núi. Nơi này có nhiều người chết. Gió từng cơn lạnh lẽo thâm. Khi đêm đến, ta cảm thấy không dễ chịu rồi!

Chàng nhìn hai người ăn, cười thầm trong bụng, cháo lạnh và bánh khô, mà Âu Dương Lượng và Phương Tiểu Ngọc ăn có vẻ rất ngon lành.

Phương Tiểu Ngọc ném chiếc bát xuống, hỏi:

– Kim tiểu tử, mi chưa từng nhìn người ta ăn sao?

Kim Tiểu Sơn lại cười nói:

– Nhị vị dùng bữa như muốn ăn cả tô chén luôn vậy.

Phương Tiểu Ngọc giận dữ nhìn Kim Tiểu Sơn, rồi đưa tay chỉ hai chân bị trói, nói:

– Mau cởi trói cho lão nương ra!

Kim Tiểu Sơn lắc đầu nói:

– Muốn cởi trói thì tự mình cởi. Nhưng mà muốn tiêu tiểu đều phải ở trong phòng này.

Phượng Tiểu Ngọc giận mắng:

– Hảo tiểu tử, mi nói gì vậy? Lẽ nào ta cởi cả váy trước mặt mi sao?

Kim Tiểu Sơn vẫn thản nhiên nói:

– Mi yên tâm. Cho dù thân mi nạm vàng, chạm ngọc ta vẫn không thèm nhìn trộm đâu!

Âu Dương Lượng đã lớn tiếng mắng:

– Tên tiểu tử thôi! Chỉ cần lão gia thoát được nạn này. Xem ta hành hạ mi thế nào.

Không ngờ Phượng Tiểu Ngọc hai tay vội vã cởi dây trói. Nhưng ả vừa đứng thẳng thân mình. Bức giác đôi mày nhíu lại, “ái da” một tiếng, cúi gập thân người. Tay của ả sờ vào vết thương trên vai. Một chân thì co rút lên. Xem là rất là thống khổ.

Âu Dương Lượng vội nói:

– Muội làm sao vậy?

Phượng Tiểu Ngọc nói:

– A Lượng, xem ra đại nạn giáng xuống đầu, chạy không khỏi rồi!

Chợt nghe Âu Dương Lượng rít giọng nói:

– Nàng đừng lo, là đại trượng phu, đến chết ta cũng quyết bảo vệ nàng!

Phượng Tiểu Ngọc nói:

– A Lượng, muội đột nhiên cảm thấy sợ chết. Thực tình muội không muốn chết!

Âu Dương Lượng đột nhiên nói với Kim Tiểu Sơn:

– Kim tiểu tử, mi thả vợ ta ra. Âu Dương Lượng này nhất định sẽ theo mi trở về thôn Lão Kim Khoáng để rửa sự oan uổng của mi. Mi thấy thế nào?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Việc này phải chờ đại thúc ta quyết định.

Âu Dương Lượng nói:

– Lão già đó, nếu một đi không trở lại thì sao?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Giữa trưa chúng ta xuống núi. Chỉ cần mi thừa nhận huyết án ở thôn Lão Kim Khoáng do bọn mi đã làm. Hoặc là một mình mi đưa vai gánh hết tội lỗi. Ta

không đến nỗi đẩy vợ mi vào chỗ chết đâu!

Giọng nói Phương Tiểu Ngọc chột. Ắ tha thiết gọi:

– A Lượng!

Ả đưa tay sờ mặt râu ria của Âu Dương Lượng, rồi nghiêng mặt áp vào mặt hắn.

Âu Dương Lượng trầm giọng nói với Kim Tiểu Sơn:

– Được! Quyết định như vậy rồi. Giờ tiểu tử mi tạm thời đứng bên ngoài một chút!

Kim Tiểu Sơn vội bước ra ngoài cửa đứng, để cho phu thê hắn bên trong tiểu tiện.

Thời gian chậm chạp trôi qua, đã đến giữa trưa rồi. Phương Tiểu Ngọc cứ thôi thúc mãi. Kim Tiểu Sơn lúc này mới kéo ngựa rồi dẫn con lừa. Ba người chậm chạp rời khỏi ngọn Ngũ Lão phong, theo sơn lộ đi xuống núi.

Kim Tiểu Sơn đi trong rừng hoang rất cẩn thận. Vì chàng biết trong rừng nhất định còn nhiều cạm bẫy. Vạn nhất mình bị rơi vào trong đó, thì chết không còn đất chôn thây. Đường nhiên đi chậm rãi là sợ cạm bẫy. Mà cũng để kéo dài thời gian chờ Thủy đại thúc.

Họ đã vượt qua hơn hai ngọn núi. Kim Tiểu Sơn nhìn ra xa xa, khắp nơi đều là rừng xanh, núi biếc. Phía xa xa kia là dòng suối dài uốn khúc. Gió thổi cành lá rì rào, không nhìn thấy một bóng người.

Kim Tiểu Sơn lúc này mới bắt đầu cảm thấy thất vọng. Tay kéo ngựa, chân bước càng chậm hơn. Lẽ nào đại thúc một đi không trở lại sao? Hay là đại thúc cảm thấy mình bất tài, khiến lão tức giận, không thêm dạy dỗ mình nữa.

Chàng ngoảnh đầu nhìn Phương Tiểu Ngọc đang ngồi một bên lưng lừa. Nhìn thấy nhan sắc tuyệt trần của ả, nhưng trong lòng ả lại toàn là rắn độc.

Âu Dương Lượng ngồi một bên kia sắc mặt tiêu tụy, vàng vọt, uể oải gục đầu.

Bước chân chàng đã nặng nề. Mặt trời đã ngã về tây. Đêm nay phải nghỉ ngơi nơi nào đây?

Bên rừng hoang dưới chân núi, một phía là sơn đạo đi về phủ Thượng Xuyên. Một phía đi về phía tây là đường đến thôn Lão Kim Khoáng.

Trong lòng Kim Tiểu Sơn bồi hồi lo lắng:

– Thủy đại thúc quả thật đi rồi. Nếu không lão đã sớm trở lại đây. Bất luận đại thúc đi đến thôn Lão Kim Khoáng tìm người của họ Đồng. Hoặc là đến phủ Thượng Xuyên, thì lúc này đã phải trở về rồi. Trừ phi...

Trừ phi đại thúc đã gặp chuyện gì giữa đường, hay ngủ quên ở chỗ nào rồi.

Nhìn con lừa đứng trên sơn đạo, Kim Tiểu Sơn do dự một hồi, cuối cùng chàng nghiêng mình nhảy lên lưng ngựa, dẫn theo con lừa đi về phía tây. Chính là

trở về thôn Lão Kim Khoáng.

Trong chớp mắt, chàng đã quyết định đem đôi vợ chồng gian ác này trở về thôn Lão Kim Khoáng. Rồi từ già Kim Ký tiêu cục, mang theo Diêm Vương thoa đi tìm Tọa Sơn Hồ Trương Diệu.

Việc trong trời đất có nhiều điều, khiến người ta không thể hiểu nổi. Đúng lúc Kim Tiểu Sơn đang men theo sơn lộ đi vào một khu rừng khác. Con lửa đột nhiên kêu vang lên tiếng kêu của nó như khóc lóc, như muốn nói lên điều gì. Không những chấn động ngoài ba dặm. Mà ngay cả núi rừng chung quanh đều vang lại tiếng vang không ngừng.

Đột nhiên, từ xa có người lớn tiếng kêu:

– Mau trở lại!

Kim Tiểu Sơn giật mình cao giọng nói:

– Đại thúc!

Nơi xa kia không chỉ một người lên tiếng kêu. Trong tiếng kêu dần dần nghe được tiếng vó ngựa dồn dập.

Kim Tiểu Sơn cười nói với Âu Dương Lượng:

– Thế nào? Ta đã nói nhất định đại thúc sẽ trở lại, bọn mi lại không tin, bây giờ đã tin chưa?

Phượng Tiểu Ngọc giận mắng:

– Có một tên ngu ngốc như mi, hầu hạ hiếu thuận lão, còn hơn cả con ruột. Lão đương nhiên không thể bỏ rơi mi rồi!

Lúc ả đang nói thì thấy Thủy Hành Vân thúc ngựa chạy đến.

Thấy Kim Tiểu Sơn trối vợ chồng Phượng Tiểu Ngọc đi về phía tây. Lão tức tối nói với Kim Tiểu Sơn:

– Tại sao không nghe lời đại thúc, lại muốn rời khỏi Ngũ Lão phong. Suýt chút nữa hai bên không gặp nhau!

Kim Tiểu Sơn chỉ bọn Âu Dương Lượng nói:

– Bọn chúng tình nguyện thừa nhận huyết án ở thôn Lão Kim Khoáng mà bọn chúng gây ra. Tiểu tử chờ không thấy đại thúc về mới trối chúng đưa đi.

Thủy Hành Vân lắc đầu thở dài:

– Non nớt lắm, tiểu tử ơi!

Thoáng chốc, Cao bổ đầu của phủ Thượng Xuyên, dẫn tám tên bổ khoái đuổi đến. Chín người thở hổn hển nói không ra lời.

Âu Dương Lượng bị trối trên lưng lừa, vừa nhìn thấy quan sai, đã lớn tiếng mắng:

– Hay cho lão tặc! Đem phu thê ta giao đến quan phủ.

Thần nhiên vượt chòm râu trắng, Thủy Hành Vân nói:

– Lầm rồi! Bọn mi gây án ở phủ Thượng Xuyên. Suýt chút nữa, lão nhân gia đã lãnh tội thế bọn mi rồi!

Cao bổ đầu tử mĩ nhìn ngó Âu Dương Lượng rồi nói:

– Thì ra do vợ chồng mi làm ra án đó.

Âu Dương Lượng giận mắng:

– Hồ đồ! Những ám này do một mình ta làm ra, quan hệ gì với vợ của ta.

Xòe tay tát cho Âu Dương Lượng một cái, Cao bổ đầu nói:

– Do ai làm có tri phủ đại nhân minh xét. Đi thôi, đến Thượng Xuyên Phủ chờ thẩm vấn.

Kim Tiểu Sơn cũng xuống ngựa đến mở hành lý, rồi hỏi:

– Đại thúc, chúng ta có đi phủ Thượng Xuyên không?

Thủy Hành Vân nói:

– Không cần đến phủ Thượng Xuyên, trở về thôn Lão Kim Khoáng tìm Đồng Ngũ Gia. Việc kiện tụng do hấn đảm đương.

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói:

– Như vậy tốt quá rồi! Chúng ta cưỡi ngựa đi một đêm.

Đột nhiên Phương Tiểu Ngọc trầm giọng nói:

– Quan sai, hai con ngựa này là của phu thê ta, coi như sung vào công quỹ, chớ không đến phần chúng đâu!

Cao bổ đầu cười hỏi Thủy Hành Vân:

– Lời ả nói có thật không?

Thủy Hành Vân gật đầu nói:

– Ngựa là của bọn chúng, nhưng có một con ta đoạt được trong tay bọn thổ phỉ. Cao bổ đầu tính thế nào?

Cười ha hả, Cao bổ đầu nói:

– Con ngựa này đã là của vợ chồng hấn. Trước khi quan trên chưa định án, hai ngựa vẫn là của chúng. Lão gia, hai vị giết thổ phỉ lập công, phủ Thượng Xuyên nhất định có tiền thưởng chờ nhị vị đến lãnh, cũng không thiếu ngựa để cưỡi đâu!

Thủy Hành Vân nhìn Phương Tiểu Ngọc, giận mắng:

– ả nữ nhân này thật đáng ghét!

Thế là, Thủy Hành Vân nháy xuống mình ngựa, Kim Tiểu Sơn cũng kéo con ngựa kia cho một bổ khoái, rồi tự mình đến cởi dây trói cho Phương Tiểu Ngọc và Âu Dương Lượng. Chàng nói với Cao bổ đầu:

– Bọn chúng đều bị thương. Nhưng bản tính nham hiểm ác độc. Các vị lên

đường phải cẩn thận mới được.

Không ngờ Âu Dương Lượng và Phương Tiểu Ngọc vừa xuống được lưng lừa, đều ngồi bệt xuống đất, không đứng dậy được.

Kim Tiểu Sơn ném bỏ mấy cái giá gỗ, rồi đỡ Thủy Hành Vân lên lưng lừa. Hai người không nói gì, chậm rãi đi về phía tây.

Hai con ngựa lưu lại. Cao bổ đầu sai đem giá gỗ mà Kim Tiểu Sơn vừa ném bỏ, cột lại hai bên mình ngựa. Rồi trói Phương Tiểu Ngọc và Âu Dương Lượng y như cách Kim Tiểu Sơn đã làm. Còn Cao bổ đầu nhảy lên lưng con ngựa kia, ưỡn ngực hô to:

– Đi!

o O o

Kim Tiểu Sơn bước đi thật nhanh. Nhưng Thủy Hành Vân ngồi trên lưng lừa cảm thấy quá mệt mỏi, lão bắt đầu ho, ho đến khản cổ.

Kim Tiểu Sơn đi phía trước, thấy vậy lập tức hỏi:

– Tìm một nơi nghỉ ngơi, sáng sớm chúng ta hãy đi, được không đại thúc?

Thủy Hành Vân gật đầu nói:

– Suốt đêm qua một mạch đi đến phủ Thượng Xuyên, mong được nhanh chóng trở về nghỉ ngơi. Không ngờ bị một trận bắt bớ ở nha phủ Thượng Xuyên, suýt chút nữa bị bốn mươi hèo. Sau đó lại tử đấu một trận. Quả thật ta đang muốn tìm một nơi nghỉ ngơi. Tiểu tử trước mắt có chỗ nào dừng chân không?

Kim Tiểu Sơn suy nghĩ rồi nói:

– Vượt qua một ngọn đồi nữa, dường như có một miếu Sơn thần. Miếu đó tuy không lớn, nhưng để tránh mưa gió thì thật tuyệt.

Thủy Hành Vân thúc giục:

– Vậy thì đi mau lên, đôi mắt ta nặng trĩu rồi!

Kéo lừa, Kim Tiểu Sơn nói:

– Sau khi chúng ta trở về thôn Lão Kim Khoáng. Việc làm ăn của tiêu cục còn tiếp tục không?

Thủy Hành Vân nói:

– Đương nhiên là tiếp tục. Tiểu tử mi phải biết, chuyến làm ăn thứ nhất này của chúng ta đã kiếm được sáu trăm lượng bạc, còn sung sướng gấp ngàn lần bọn đãi vàng ở Kim Sa hà. Sao lại dễ dàng bỏ qua không làm?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Có bạc nhiều như thế đủ làm lộ phí đi tìm Tọa Sơn Hồ Trương Diệu rồi! Hà

tất lại làm...

Thủy Hành Vân “Hừ!” một tiếng nói:

– Nói mi non nớt, quả thật không sai! Mi muốn tìm Tọa Hổ Sơn Trương Diệu phải không? Mở tiêu cục, tên Trương Diệu đó sẽ có một ngày tìm đến nhà ta.

Kim Tiểu Sơn có điều không hiểu, hỏi lại:

– Trương Diệu có thể tìm bọn ta bảo tiêu cho hấn sao?

Thủy Hành Vân đưa tay chỉ vào Kim Tiểu Sơn nói:

– Đầu óc của mi đặc như một quả dưa vậy! Mi nghĩ xem, thổ phỉ và tiêu cục rõ ràng là oan gia đối đầu. Chỉ cần bọn ta không bỏ nghề bảo tiêu, thì sợ gì Tọa Hổ Sơn Trương Diệu không tìm đến chứ?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Điều này tiểu tử biết. Nhưng chỉ ngồi chờ đầu bằng chúng ta đi tìm họ Trương, càng nhanh chóng hơn.

Thủy Hành Vân nói:

– Thiên hạ trời đất bao la. Biết đi đâu tìm hấn? Thổ phỉ nhiều như vậy, ai mà biết hang ổ Tọa Hổ Sơn nơi nào?

Tiếng chân lừa “cồm cộp”, tiếng chân của Kim Tiểu Sơn cũng nhanh thoăn thoắt. Không lâu, Kim Tiểu Sơn chỉ vào dốc núi trong bóng đêm nói:

– Đại thúc nhìn xem, dưới chân đại thụ đó là miếu Sơn thần. Đêm nay chúng ta sẽ nghỉ ngơi nơi đó.

Thủy Hành Vân nói:

– Không sai! Là một miếu Sơn thần nhỏ. Tại sao ngay cả cửa miếu cũng không có?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Đại thúc, tiểu tử không nói, lão nhân gia có lẽ không biết, năm đó, sau khi tiểu tử dẫn thê nhi rời khỏi huyện Hồng Động. Trên đường đi trong núi đã thấy qua không ít loại miếu Sơn thần này, toàn bộ đều không có cửa. Trong miếu đều thờ cúng hai vị Lang thần. Nghe nói rất linh thiêng!

Thủy Hành Vân chỉ nghe chứ không mở miệng. Kim Tiểu Sơn đã kéo con lừa dừng lại. Vì trước cửa miếu còn có mấy bậc thang bằng đá xanh.

Thủy Hành Vân bò xuống lưng lừa, tay chống gậy bước lần lên bậc thang.

Kim Tiểu Sơn cẩn thận kéo con lừa đi đến trước cửa miếu.

Không ngờ, hai người vừa bước vào trong hương án trong miếu, Kim Tiểu Sơn đã kêu lên:

– A! Thì ra ở đây còn có người nữa!

Thủy Hành Vân không quan tâm nói:

– Đều là người qua đường tìm chỗ trú chân. Đừng kinh động người ta, mau tháo hành lý xuống đây!

Kim Tiểu Sơn vội tháo hành lý trên lưng lừa xuống, dựa vào một bên hương án, mở hành lý ra rồi nói:

– Đại thúc nghỉ ngơi đi!

Thủy Hành Vân quả thật quá mệt, nằm xuống tẩm nệm mà Kim Tiểu Sơn vừa trải, ngủ vùi một giấc, không thiết chi đến việc ăn uống.

Kim Tiểu Sơn còn sung mãn tinh thần. Thịt luộc và bánh bao của bọn thổ phỉ trên lò, đều gói đầy đủ. Lúc này chàng dựa một bên tường, một tay cầm thịt, một tay cầm bánh, ăn thật thoải mái.

Không ngờ người phía bên kia bàn hương án, đột nhiên xòe tay nói:

– Bằng hữu, cho ta một miếng lót dạ, ta vừa bệnh vừa đói!

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên hỏi:

– Các hạ chưa ngủ sao?

Người đó thở dài:

– Làm sao ngủ được chứ!

Kim Tiểu Sơn lấy ra một miếng bánh và một miếng thịt, đưa cho người đó. Bỗng nhiên chàng giật mình hỏi:

– A! Tay các hạ nóng quá!

Không ngờ người đó chụp miếng bánh ăn ngấu nghiến. Giống như nguyện chết cũng không muốn thành con ma đói.

Trong lòng Kim Tiểu Sơn thầm nghĩ:

“Người này quả thật thê thảm quá!”

o O o